

at spille Rolle i Konkurrencen mellem de mange Bevillingshavere, ville Lokalerne nok komme op over det Lavmaal, som Vedtægterne forlange.

Dette er Grunden til, at man i Ansøgningerne har forlangt Oplysning om det paatænkte Lokale i Stedet for helt at gemme Lokalespørgsmaalet til efter Bevillingens Erhvervelse. Dog har ogsaa det Hensyn virket med, at en Regel om, at alle og enhver uden nogen Udsigt til i nær Fremtid at kunne paabegynde Driften kunde faa Beværterbevilling, vilde *dels* gøre Antalsbestemmelsen usikker — mange Bevillinger kunde da ligge ubenyttede hen og optage Pladsen for dem, der vilde drive Beværtning — *dels* gøre Ansøgenes Tal uoverkommelig stort for Bevillingsmyndigheden.

Hvor stærkt Ansøgeren skal have engageret sig med Husværten, har man ikke villet foreskrive noget om; man har overladt til Bevillingsmyndigheden at bedømme. Ansøgerens Udsigt til at faa Raadighed over Lokalet. Den sædvanlige Fremgangsmaade vil formodentlig blive den af Husværterne at skaffe Tilsagn paa Betingelse af, at Bevilling opnaas, og paa Grund af dette Tilsagns betingede og uvisse Karakter bør det neppe forlanges forsynet med Stempel, hvad overfor Stempelovens Regler udtrykkelig her udtales.

Endnu skal angaaende Lovens Affattelse bemærkes, at det ved første Øjekast maaske kunde synes paafaldende, at det kun er »hvis Ansøgenes Tal alligevel overstiger det tilladte«, at der bliver Tale om at udskyde paa Grund af ufordelagtige Oplysninger om Ansøgerne. Man kunde synes, at de ufordelagtige Oplysninger burde give Ret til at udskyde en Person, selv om han var den eneste Ansøger. Spørgsmaalet er mere en Formuleringssag end en Realitet, da der sikkert altid kan ventes at være et Overtal af Ansøgere, men Formuleringen er i øvrigt valgt som sket ud fra den Betragtning, at man kan lade Nævnet udskyde Ansøgere paa Grund af ufordelagtige Oplysninger, uden at dette virker stødende, naar Ansøgere alligevel skulle udskydes paa Grund af deres Overtallighed, medens man ikke kan erklære en enlig Ansøger ukvalificeret paa Grund af ufordelagtige Oplysninger uden at sætte en Plet paa ham.

Til Lettelse for Bevillingsnævnet har man foreslaaet Anvendelse af Eksspektanceliste, men ikke opstillet det som en *Pligt*, thi da vilde Ansøgerne med det samme erhverve en *Ret*, som vilde modarbejde Nævnets fri Skøn. Hvis Nævnet finder, at der ikke er et tilstrækkeligt Antal af kvalificerede til en Eksspektanceliste, bør Nævnet i Stedet for udtrykkelig at tilkendegive dette og derved i nogen Grad sætte en Plet paa de forbigaaede Ansøgere kunne sige, at det ikke *ønsker* at gøre Brug af Eksspektanceliste. Man kan vistnok forudsætte, at Nævnet overalt, hvor det lader sig forsvare, vil benytte sig af Eksspektancelister, og man har fundet det nødvendigt at sætte Grænse i Tal og Tid for saadanne Listers Gyldighed, saaledes at der normalt — i hvert Fald i de større Byer, hvor Tilfældighederne ikke gøre sig saa stærkt gældende som i smaa Byer med smaa Beværtartal — i Løbet af 2 Aar kan gaas frem efter Eksspektancelisten, uden at det store Apparat med Indkaldelse af Ansøgninger sættes i Gang. Uden saadan Grænse kunde der være Fare for, at Bevillingsnævnet for at spare Arbejdet vilde opføre for mange paa Listen og derved modarbejde Formaalet med den hele Institution, nemlig Udvælgelse mellem Ansøgerne.

§ 10. Saafremt Bevilling tildeles i Strid med de i § 9 givne Regler om, hvilke Personer Bevillingsnævnet bør undgaa, bør der formentlig gaas forskelligt frem overfor de tre i § 9 nævnte Grupper af Ansøgere. Den i § 9 Nr. 1 nævnte Gruppe maa slet ikke komme i Betragtning, og Valget bør være ugyldigt. Hvad den i § 9 Nr. 2 nævnte Gruppe angaar, vil Spørgsmaalet, om Lokalerne ere lovmedholdelige, kunne være et saa vanskeligt Skønsspørgsmaal og ofte bero paa rene Bagateller, at det vilde være lidet praktisk at gøre Bevillingens Gyldighed afhængig heraf. Heller ikke Valg af saadanne Personer, som burde være udskudte som hørende til Gruppen under § 9 Nr. 3, kan uden videre af sig selv blive ugyldigt, da det drejer sig om Udvælgelse af et ofte vanskeligt Skøn. Men Valg i Strid med denne Bestemmelse bør kunne kasseres af Indenrigsministeren. Dette er ikke i Strid med, hvad ovenfor er bemærket S. 107, thi en saadan Kassation vil selvfølgelig kun finde Sted i særlig graverende Tilfælde, hvor Valget vækker almindelig Forargelse; og det vilde være meget uheldigt for Overholdelsen af Lovens Bestemmelser, om der ikke her var noget Middel mod det Nævn, der ganske handlede i Strid med Loven.

Médens der saaledes er Midler mod Tildelingen af Bevilling til Personer, der efter Loven skulle *undgaa* af Nævnet, kan der selvfølgelig ikke være Tale om Appel eller andet Middel i det Tilfælde, at Nævnet ikke har fulgt Lovens positive Anvisninger om,